

Arrest

nr. 41 857 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 februari 2010, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. PARDON, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, dient op 12 december 1998 een asielaanvraag in.

Op 14 december 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 december 1998 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 3 augustus 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 4 januari 2001 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 8 februari 2001 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen eveneens de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij arrest van de Raad van State nr. 100 608 van 7 november 2001 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 maart 2001 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 september 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 september 2001 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State tegen deze twee beslissingen. Bij arrest nr. 99 768 van 12 oktober 2001 wordt de tenuitvoerlegging van deze twee beslissingen geschorst. Op 25 oktober 2001 trekt verwerende partij deze twee beslissingen in. Bij arrest van de Raad van State nr. 135 896 van 11 oktober 2004 wordt geoordeeld dat er niet meer moet beslist worden over de opheffing van de schorsing van deze beslissingen bevolen bij arrest nr. 99 768.

Op 22 oktober 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een nieuwe beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 maart 2001, deze aanvraag wordt onvankelijk maar ongegrond verklaard. Bij arrest van de Raad van State nr. 131 353 van 12 mei 2004 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 3 augustus 2002 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 augustus 2003 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 28 oktober 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 9 november 2004 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 1 april 2005 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 3 mei 2005 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 25 november 2008 wordt in België de zoon van verzoeker geboren. De moeder is een tot tijdelijk verblijf gemachtigde vreemdeling van Congolese nationaliteit. De zoon van verzoeker heeft de Congolese nationaliteit.

Op 9 maart 2009 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf, nu op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 22 oktober 2009 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 3 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 december 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 januari 2010 worden deze twee beslissingen ingetrokken.

Op 20 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 9 maart 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.03.2009 werd ingediend door :

K., P.R. (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te Kinshasa op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Het attest van immatriculatie dat betrokkene voorlegt dateert van 2001 en werd opgesteld door onze diensten op basis van de verklaringen van betrokkene zelf. Daarenboven wordt op het attest van immatriculatie letterlijk het volgende vermeld: Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet zou kunnen begeven naar de Congolese ambassade te Brussel (Maria Van Bourgondiëlaan 30, 1000 Brussel) om alzo een paspoort te bekomen, noch dat hij hiertoe al de nodige stappen heeft ondernomen. Bijgevolg kan de motivatie dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar Congo omwille van het feit dat hij Congolees vluchteling zou zijn, niet weerhouden worden als een geldige reden die hem zou vrijstellen van de voorwaarde tot het voorleggen van een identiteitsdocument. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

(...)”

Op 1 februari 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 8/2/2001. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 7/9/2001. hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd - Vreemdelingenwet) - schending van de materiële motiveringsplicht.

Doordat DVZ stelt dat het verzoek dd. 9/3/2009 « niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde, »

En verder :

« Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet zou kunnen begeven naar de Congolese Ambassade te Brussel (Maria Van Bourgondiëlaan 30, 1000 BRUSSEL) om alzo een paspoort te bekomen, noch dat hij hiertoe al de nodige stappen heeft ondernomen. »

Terwijl het verzoek dd. 9/3/2009 wel degelijk geldige motivatie bevat m.b.t. de onmogelijkheid tot het voorleggen van een geldig identiteitsdocument :

"Verzoeker bevindt zich in de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen overeenkomstig artikel 9 bis Wet 15/12/1980 en de begeleidende omzendbrief van 21/06/2007 (B.S. 4 juli 2007).

Verzoeker is CONGOLEES vluchteling.

Hij kan onmogelijk naar CONGO terugkeren, daar hij er het risico loopt om gearresteerd te worden.

Er zijn dagelijks meldingen van ernstige onlusten in CONGO. Bovendien is het land niet of nauwelijks voorzien op een terugkeer van vluchtelingen. Er is nauwelijks sociale dienstverlening, er is geen gezondheidszorg, etc.

Verzoeker voegt zijn attest immatriculatie bij zijn stukken om zijn identiteit aan te tonen,"

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt verder bijna laconiek voor dat verzoeker zich slechts tot de Congolese Ambassade heeft te wenden heeft om aan een identiteitsstuk te geraken.

Dat zulks niet ernstig is nu de Congolese Ambassade dergelijke stukken niet aflevert en de Dienst Vreemdelingenzaken als gespecialiseerde overheidsinstelling daarvan op de hoogte is (of minstens dient te zijn). Uit de stukken van verzoeker blijkt dat DVZ deze kennis heeft uit andere dossiers (zie stuk 4 : gelijkaardig dossier).

Het feit dat de Congolese Ambassade geen identiteitsstukken aflevert blijkt uit een attest dat verzoeker thans bij zijn stukken voegt (stuk 5).

Uit de stukken van verzoeker blijkt trouwens dat hij zich (tevergeefs) tot zijn ambassade heeft gewend (stuk 6) . Hij heeft een aanvraag ingevuld tot bekomen van een identiteitsstuk, doch het is te verwachten dat hij daarop nooit respons krijgt.

In een identiek dossier (zie stuk 4) aanvaardt de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans de onmogelijkheid van de verzoekende partij om aan een identiteitsstuk te geraken. Er blijkt dat de verzoekende partij in dat dossier - net zoals verzoeker nu - via de Congolese Ambassade geen identiteitsstukken kon bekomen.

Bijgevolg voldoet het verzoekschrift van verzoeker aan alle formele vereisten zoals voorzien door de Vreemdelingenwet (zie ook de vereisten in de omzendbrief dd. 21/6/2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006) :

Verzoeker motiveert waarom hij geen identiteitsdocument kan bijvoegen.

DVZ heeft met deze motivering van verzoeker geen rekening gehouden en houdt thans ten onrechte voor dat verzoeker zich maar tot de Congolese Ambassade moet wenden.

Het gaat niet op om als gespecialiseerde overheidsinstantie voor te houden dat het betreffende stuk eenvoudig te verkrijgen is, nu blijkt dat in gelijkaardige dossiers Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt dat de Congolese Ambassade geen identiteitsstukken aflevert.

De motivatie van Dienst Vreemdelingenzaken is bijgevolg niet afdoende en is in strijd met de materiële motiveringsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet betwist dat het door hem voorgelegde attest van immatriculatie niet werd aanvaard als identiteitsbewijs. Verzoeker beweert echter wel een geldige verklaring te hebben gegeven waarom hij geen identiteitsbewijs kon voorleggen. Verwerende partij merkt op dat in de bestreden beslissing een antwoord wordt gegeven op verzoekers verklaring. Er wordt namelijk gesteld dat hij zich naar de Congolese ambassade kan begeven. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag geen bewijzen voorgelegd van stappen die hij zou hebben ondernomen in die zin. Om die reden werd geoordeeld dat verzoeker geen geldige reden heeft opgegeven die hem zou vrijstellen van de voorwaarde een identiteitsdocument voor te leggen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in gelijkaardige zaken anders zou beslist hebben, is niet relevant vermits elk dossier individueel dient te worden bekeken en verzoeker niet heeft aangetoond zich in dezelfde situatie te bevinden.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker geen erkende vluchteling is zoals hij nochtans beweert. Verwerende partij wijst erop dat het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de Commissaris-generaal werd verworpen op 8 februari 2001 en bij arrest van de Raad van State nr. 100 608 van 7 november 2001 werd het beroep tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verworpen.

Inzake de materiële motiveringsplicht merkt verwerende partij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur. Verwerende partij is van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen doen hieraan geen afbreuk.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9*bis*, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet, blijkt dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoeker betwist dit motief en voert aan dat zijn aanvraag wel degelijk een geldige motivering bevatte om hem vrij te stellen van deze voorwaarde.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker volgende motivering gaf inzake het niet voorleggen van een identiteitsbewijs:

*“Vrijstelling wettelijke verplichting bijvoeging identiteitsdocument
Verzoeker bevindt zich in de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen overeenkomstig artikel 9bis Wet 15/12/1980 en de begeleidende omzendbrief van 21/06/2007 (B.S. 4 juli 2007)
Verzoeker is Congolees vluchteling.
Hij kan onmogelijk naar Congo terugkeren, daar hij er het risico loopt om gearresteerd te worden.
Er zijn dagelijks meldingen van ernstige onlusten in Congo. Bovendien is het land niet of nauwelijks voorzien op een terugkeer van vluchtelingen. Er is nauwelijks sociale dienstverlening, er is geen gezondheidszorg, etc.
Verzoeker voegt zijn attest immatriculatie bij zijn stukken om zijn identiteit aan te tonen.”*

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

*“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.
Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Het attest van immatriculatie dat betrokkene voorlegt dateert van 2001 en werd opgesteld door onze diensten op basis van de verklaringen van betrokkene zelf. Daarenboven wordt op het attest van immatriculatie letterlijk het volgende vermeld: Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.
Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet zou kunnen begeven naar de Congolese ambassade te Brussel (Maria Van Bourgondiëlaan 30, 1000 Brussel) om alzo een paspoort te bekomen, noch dat hij hiertoe al de nodige stappen heeft ondernomen. Bijgevolg*

kan de motivatie dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar Congo omwille van het feit dat hij Congolees vluchteling zou zijn, niet weerhouden worden als een geldige reden die hem zou vrijstellen van de voorwaarde tot het voorleggen van een identiteitsdocument. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst..”

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg uitdrukkelijk gemotiveerd waarom het door verzoeker voorgelegde attest van immatriculatie niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument en dat verzoeker niet op geldige wijze aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Er wordt op gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij zich niet naar de Congolese ambassade zou kunnen begeven om daar een paspoort te verkrijgen noch dat hij hiertoe al stappen heeft ondernomen.

Verzoeker voert aan dat dit laatste motief niet ernstig is omdat verwerende partij weet dat de Congolese ambassade geen identiteitsstukken aflevert. Verzoeker voegt daarvan een attest bij het verzoekschrift en hij voegt hieraan toe dat hij zich reeds tevergeefs tot de ambassade heeft gewend, ook hiervan voegt verzoeker een stuk toe bij het verzoekschrift.

Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager *in casu* verzoeker. Verzoeker ontkent niet dat hij bij zijn aanvraag of bij de aanvulling daarbij geen enkele uiteenzetting heeft gegeven dat hij zich tot de Congolese ambassade had gewend of dat de ambassade geen paspoorten aflevert. Verzoeker voegt deze stukken voor het eerst bij het verzoekschrift. Nu verzoeker deze stukken niet heeft voorgelegd aan het bestuur, kon het bestuur hiermee geen rekening houden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

Ook de omstandigheid dat verwerende partij mogelijk kennis heeft van het feit dat de Congolese ambassade geen identiteitsdocumenten aflevert op basis van andere dossiers zoals verzoeker beweert, doet hieraan geen afbreuk omdat elk dossier afzonderlijk wordt onderzocht en omdat de bewijslast bij de aanvrager ligt.

Nu verzoeker geen identiteitsdocument heeft voorgelegd noch voldoende heeft gemotiveerd waarom hij dit niet kon, werd terecht toepassing gemaakt van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat in een identiek dossier wel de onmogelijkheid werd aanvaard om een identiteitsstuk voor te leggen. Verzoeker legt een aanvraag voor die zijn advocaat voor een andere persoon heeft ingediend en waarvan de aanvraag werd aanvaard.

De Raad stelt vast dat deze aanvraag van een andere persoon volgende motivering bevatte voor het niet kunnen voorleggen van een identiteitsdocument

*“Vrijstelling wettelijke verplichting bijvoeging identiteitsdocument
Verzoekster bevindt zich in de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen overeenkomstig artikel 9bis Wet 15/12/1980 en de begeleidende omzendbrief van 21/06/2007 (B.S. 4 juli 2007)
Haar identiteitsdocumenten werden afgenomen bij haar arrestatie in Congo. Zij kan onmogelijk naar Congo terugkeren, daar zij er het risico loopt om opnieuw gearresteerd te worden.
Zowel verzoekster als haar raad hebben de Ambassade van de Democratische Republiek Congo te Brussel aangeschreven, doch krijgen geen enkele reactie.”*

Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, het *in casu* niet om identieke gevallen gaat. De motivering die in de aanvraag wordt gegeven voor het niet voorleggen van identiteitsdocumenten

verschilt: in de aanvraag inzake een andere persoon wordt uitdrukkelijk verwezen naar de omstandigheid dat de Congolese ambassade werd gecontacteerd en in de inventaris wordt dit schrijven vermeld als bijlage van de aanvraag. In de zaak van verzoeker heeft hij geen melding gemaakt van een contactname met de Congolese ambassade en legt hij geen zulk stuk neer. De omstandigheid dat verzoeker nu voor het eerst in de procedure voor de Raad zulke stukken voorlegt, doet hieraan geen afbreuk omdat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Nu het gaat om twee duidelijk verschillende situaties en gelet op het feit dat elk dossier individueel wordt behandeld, kan niet worden aanvaard dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een niet correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Ook de verwijzing ter zitting door de advocaat van verzoeker naar het arrest van de Raad nr. 26 878 van 30 april 2009 doet aan het voorgaande geen afbreuk, omdat blijkt dat in deze zaak verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een stuk had bijgevoegd uitgaande van de Congolese ambassade. Er wordt herhaald dat *in casu* verzoeker geen zulk stuk bij zijn aanvraag heeft gevoegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg kunnen hebben. De Raad merkt op dat verzoeker met het aangevoerde betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Doordat DVZ stelt dat aan het verzoek dd. dd. 9/3/2009 « niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde resititel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. »

Terwijl uit andere beslissingen in gelijkaardige dossiers blijkt dat DVZ een (identieke) motivering tot onmogelijkheid tot het bekomen van een Congolees paspoort wel degelijk aanvaardt.

Dat verzoeker hierbij een beslissing meedeelt in een gelijkaardig dossier waarbij DVZ een identieke motivatie m.b.t. de onmogelijkheid tot het bekomen van een Congolees paspoort wel degelijk aanvaardde.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg indruist tegen het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het tweede middel niet dienstig is. Verwerende partij merkt op dat elk dossier afzonderlijk wordt bekeken. Bovendien heeft verzoeker niet aangetoond in een gelijkaardige situatie te verkeren als in de dossiers die door hem aangehaald worden. Louter verklaren dat zijn situatie en derhalve zijn motivering gelijk is aan die van andere dossiers, is onvoldoende om te bewijzen dat er sprake zou zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

2.2.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker zijn aanvraag vergelijkt met een aanvraag die niet gelijkaardig is aan de zijne. In zijn aanvraag wordt immers niet verwezen naar een contactname met de Congolese ambassade en het ontbreken van een reactie van deze ambassade. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete gegevens aan die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als hemzelf op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hem toezeggingen of beloften werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker toont een schending van dit beginsel niet met concrete gegevens aan.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsplicht.

Doordat DVZ stelt dat aan het verzoek dd. 9/3/2009 « niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. »

Terwijl het verzoekschrift dd. 9/3/2009 wel degelijk een geldige motivatie bevat m.b.t. de onmogelijkheid tot het voorleggen van een identiteitsdocument.

Het redelijkheidsbeginsel vereist dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die bij afweging van de betrokken belangen door ieder andere redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen aanzien en aanvaarden.

Dat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Dat DVZ immers de onmogelijkheid tot bekomen van een identiteitsdocument niet eens heeft onderzocht en zich beperkt tot doorverwijzen naar de Congolese Ambassade, terwijl zij weet (zie gelijkaardig dossier) dat deze Ambassade dergelijke stukken NIET aflevert.

Dat de identiteit van verzoeker voor de Belgische overheid blijkbaar wel afdoende is aangetoond om: te werken

belastingen te betalen

kinderen te erkennen op zijn naam

etc.

Dat DVZ thans enkel een proceduremiddel zoekt om verzoeker - die onder de toepassingsvoorwaarden valt van de instructie dd. 19/7/2009 inzake "Prangende humanitaire situaties" en duurzame lokale verankering" - alsnog niet te regulariseren.

Dat de bestreden beslissing dus ook de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat DVZ echter de bestreden beslissingen kennelijk heeft genomen zonder zorgvuldig onderzoek.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekers aanvraag niet vergezeld was van een geldig paspoort of identiteitskaart. De omzendbrief van 21 juni 2007 stelt nochtans zeer duidelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Verzoekers uitleg dat de Congolese ambassade geen identiteitsbewijzen aflevert, wordt niet bewezen. Verzoeker heeft geen enkel bewijs bij zijn aanvraag gevoegd van inspanningen die hij gedaan zou hebben om een identiteitsbewijs te bekomen bij de ambassade. Verzoeker komt met loze verklaringen en beweringen en brengt geen begin van bewijs bij van zijn bewering dat het onmogelijk is een identiteitsbewijs te verkrijgen bij de Congolese ambassade. Bij gebrek aan een geldige uitleg werd de aanvraag terecht onontvankelijk verklaard. De beslissing werd genomen rekening houdende met alle documenten en stavingstukken die voorhanden waren. Uit niets blijkt dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn.

2.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft voorgelegd en geen geldige motivering heeft gegeven die hem hiervan zou vrijstellen. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Zoals reeds gesteld ligt de bewijslast bij de aanvrager en kwam het niet aan verwerende partij toe om *in casu* na te gaan of de ambassade van verzoekers land van herkomst identiteitsbewijzen aflevert. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij "*onder de toepassingsvoorwaarden valt van de instructie dd. 19/7/2009*" merkt de Raad op dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. Verzoeker kan zich niet beroepen op deze vernietigde instructie.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 8 E.V.R.M.

Doordat de bestreden beslissingen aan verzoeker een legaal verblijf ontzeggen en hij het land uitgewezen wordt.

Terwijl verzoeker in toepassing van artikel 8 E.V.R.M. recht heeft op eerbiediging van zijn familie - en gezinsleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg en de Raad van State passen art.8 E.V.R.M. toe in het kader van regularisatieprocedures.

Cfr. de rechtspraak EHRM Marckx t. België 13 juni 1979; EHRM 21 juni 1988 Berrehab t. Nederland; EHRM 9 april 1996 Adegbie t. Oostenrijk en EHRM 26 maart 1992 Beljoudi t. Frankrijk.

Er dienen in dat geval aan twee voorwaarden te worden voldaan: er dient een bloed- of aanverwantschap te bestaan, en de familiale band dient voldoende hecht te zijn.

Verzoeker beroept zich op de band tussen zichzelf en zijn zoontje, en tussen zichzelf en zijn partner. Terzake kan verwezen worden naar rechtspraak van het Europees Hof die bijvoorbeeld in de zaak CHORFI stelt dat de relatie tussen minderjarige kinderen en hun ouders steeds valt onder het begrip 'gezinsleven'.

Terugkeren naar zijn land van herkomst is voor verzoeker onmogelijk.

Enerzijds loopt verzoeker het risico om er gearresteerd te worden (er zijn dagelijks meldingen van ernstige onlusten in CONGO) en anderzijds zou dit hem noodzaken tot het achterlaten van zijn gezin.

Het is van belang dat het kind van verzoeker contact houdt met zijn vader voor de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid.

De bestreden beslissingen schenden artikel 8 E.V.R.M.”

2.4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. Verwerende partij verwijst naar rechtsleer om te stellen dat, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie maar ook dat het nagenoeg onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers vermeende problemen in zijn thuisland werden reeds onderzocht in het kader van zijn asielaanvraag. Deze werd negatief afgesloten.

2.4.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn Congolese partner en dat ze samen een kind hebben zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker, zijn partner en hun kind beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen

te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). In wezen verwijst verzoeker in het middel naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens maar hij toont niet met concrete gegevens aan dat hij zich in dezelfde situatie bevindt, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op zijn eigen situatie. De Raad wijst erop dat uit de stukken van het dossier blijkt dat zowel verzoekers partner als hun kind de Congolese nationaliteit hebben en dat verzoeker niet aantoont dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om verzoeker eventueel te vergezellen naar het land waarvan zij allen de nationaliteit hebben.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen. Zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst werd derhalve reeds onderzocht. Verzoekers verwijzing naar “*dagelijkse meldingen van ernstige onlusten in Congo*” en “*het risico om er gearresteerd te worden*” doen hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg dient te worden besloten dat de aangehaalde rechtspraak geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een partner en kind heeft die tot tijdelijk verblijf in het Rijk gemachtigd zijn, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissingen strekken er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De eerste bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker bij zijn aanvraag geen kopie heeft bijgevoegd van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven doch verklaart louter zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De bestreden beslissingen hebben evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner en kind wordt gescheiden. Uit de tweede bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET